

Alkotmánybíróság
1015 Budapest, Donáti u. 35-45.

felterjesztve a

Budai Központi Kerületi Bíróság
Budapest
Budakeszi út 51/B.
1021

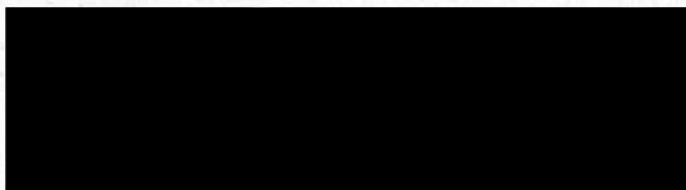
ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: N/ 00377 - 0 / 2022	
Érkezett: 2022 FEBR 04. <i>fax</i>	
Példány: 1	Kezelt: H
Melléklet: 4 db	

Tárgy: Alkotmányjogi panasz

II.B.XXII.2062/2017/159.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott

A BUDAI KÖZPONTI KERÜLETI BÍRÓSÁG 2.	
ÜGYIRATSZÁM KEZDŐIRATON:	
Postán / Gyűjtőládába / Személyesen / E-mailen / Faxon	
ÉRK.: 2021 DEC 23.	
PÉLDÁNY: FELZET:	
MELLÉKLET: KÖZTUK:	
ÜGYIRATSZÁM: UTÓIRATON: 2062 / 2017	

csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm, dr. Fülöp Tamás ügyvéd útján

alkotmányjogi panaszt

terjesztek elő

- az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontjára figyelemmel az Abtv. 26. § (1) **bekezdése alapján**, mivel az ellenem folyamatban volt büntetőeljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán az Alaptörvényben biztosított jogom sérelme következett be, és emiatt jogorvoslati lehetőség nincs számomra biztosítva,
- továbbá az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontjára figyelemmel az Abtv. 27. § (1) **bekezdése alapján**, alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben, mivel az ellenem folyamatban volt büntetőeljárás érdemében hozott jogerős döntés folytán az Alaptörvényben biztosított jogom sérelme következett be és ezekből jogorvoslati lehetőség nincs számomra biztosítva.

A vizsgálandó jogszabály, jogszabályi rendelkezés megjelölése:

A büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (Be.) 587. § (3) bekezdése.

A vizsgálandó bírói döntés megjelölése:

A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2021. november 4. napján kelt 27.Bf.7835/2021/7. számú döntése.

Az Alaptörvény megsértett rendelkezése:

XXVIII. cikk (1) bekezdés: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

XXVIII. cikk (3) bekezdés: „A büntetőeljárás alá vont személynek az eljárás minden szakaszában joga van a védelemhez. A védő nem vonható felelősségre a védelem ellátása során kifejtett véleménye miatt.”

Az eljárás megindításának indokai és érintettség (pertörténet):

A Budai Központi Kerületi Bíróság 11.B.XXII.2062/2017/159. számú döntésében az indítványozót, mint vádlottat bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett csalás büntetésében és 9 rb. hamis magánokirat felhasználása vétségében, ezért a bíróság 1 év 6 hónap szabadságvesztésre ítélte, a szabadságvesztés végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette, egyben az indítványozót előzetes bírói mentesítésben részesítette. Az elsőfokú bíróság döntésével szemben az indítványozó védője az indítványozó javára fellebbezést jelentett be, más fellebbezést nem terjesztett elő. A Fővárosi Törvényszék 27.Bf.7835/2021/4. számú végzésével közölte, hogy az ügyet a tanácsülésein bírálja el. A másodfokú eljárásban az indítványozó a védőjét kérte, hogy a fellebbezést vonja vissza, aki azt a tanácsülést megelőzően megtette. A másodfokú bíróság az ügyben 27.Bf.7835/2021/7. szám alatt tanácsülésein érdemi döntést hozott arra hivatkozással, hogy a védő fellebbezésének visszavonása a Be. 587. § (3) bekezdése alapján hatálytalan, döntésében az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlanságára hivatkozva az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást részben módosította és az elsőfokú ítéletet megváltoztatta annyiban, hogy abból az előzetes mentesítésre vonatkozó rendelkezést mellőzte.

Az eljárásban született érdemi döntések száma: 2, az indítvánnyal támadott érdemi döntések száma: 1.

A sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés Alaptörvény-ellenességének indokai:

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdése alapján „a büntetőeljárás alá vont személynek az eljárás minden szakaszában joga van a védelemhez. A védő nem vonható felelősségre a védelem ellátása során kifejtett véleménye miatt.” Az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. törvény (Üttv.) 40. § (2) bekezdése szerint „a védői tevékenység ellátása során az ügyvéd (...) a terhelt védekezéséhez való joga gyakorlásának keretei között a terhelt érdekeinek elsődlegessége alapján jár el”, a Be. 42. § (1) bekezdése szerint pedig alapján „a védő - ha e törvény eltérően nem rendelkezik - teljeskörűen gyakorolhatja a terhelt mindazon jogát, amely jellegénél fogva nem csak a terhelt személyéhez fűződik.” A védő e jogokat önállóan, védői jogokként gyakorolhatja. Ezen rendelkezések tükrében a védő a büntetőeljárásnak önálló szereplője, tevékenysége nem képviseleti tevékenység, jognyilatkozatait nem a vádlott utasításai, a vádlott nyilatkozatai függvényében, hanem attól függetlenül – akár attól eltérően is - teszi. A védő eljárásának ezen önállósága, ezen keresztül a védelemhez való jog sérül a Be. 587. § (3) bekezdésének azzal a büntető eljárásjogban példa nélkül álló, de attól egyébként teljességgel idegen értelmezésével – bár ilyet expressis verbis a jogszabályhely nem is tartalmaz –, hogy a védő nyilatkozatának hatályához a vádlott nyilatkozata szükséges.

A Be. 587. § (3) bekezdésének rendelkezése az ahhoz fűzött miniszteri indokolás szerint „a terhelti érdeket védi”. A Be. 587. § (3) bekezdésének helyes értelmezése kapcsán rögzítendő

ugyanakkor, hogy e jogszabályhely megfogalmazása nem tartalmaz olyan elvárást, hogy a vádlott a hozzájárulását a bíróság felé kell megadja, nem tartalmaz olyan elvárást, hogy a vádlottnak e nyilatkozatát önállóan és közvetlenül kell megtennie, sőt még olyan fordulatot sem tartalmaz, amely iránymutatást adna e hozzájáruló nyilatkozat megtételének módjára, időpontjára, azaz arra, hogy a vádlott e nyilatkozatát a fellebbezés visszavonása előtt, azzal egy időben kell megtegye, vagy lehetőség van-e arra, hogy a vádlott nyilatkozata a fellebbezést visszavonó nyilatkozatot kövesse. Túl azon, hogy a jogszabályhely ily megfogalmazása – ahogyan az jelen ügy alapján is megállapítható – a terhelt érdekében súlyosan ellentétes bírói eljárásra is alapot adhat, a jogszabályhely ily megfogalmazásának oka kizárólag egyetlen lehet: az, hogy a Be. 587. § (3) bekezdés a védő és a vádlott között az Üttv. 40. § (2) bekezdése szerinti kötelezettség körében értelmezendő és nem a vádlott és a bíróság közötti nyilatkozatok körében. Különös tekintettel így van ez arra, hogy az Üttv. 40. § (2) bekezdése alapján eleve kiindulási pont az, hogy a védő az önálló jogait a terhelt érdekében gyakorolja és a Be. 42. § (4) bekezdés c) pontjában rögzített törvényi kötelezettségek alapján eleve kiindulási pont, hogy a védő a vádlott érdekében korábban bejelentett fellebbezését a vádlott tájékoztatása nélkül nem vonhatja vissza.

Abban az esetben tehát, ha a jogalkotó a Be. 587. §. (3) bekezdésével a vádlott érdekeinek védelmét erősíti, a jogszabály Alaptörvénynek megfelelő megoldása eleve nem a védő jogainak korlátozása, hanem – szükség esetén – a vádlott jogainak kiterjesztése, de legalábbis annak pontos rögzítése lenne, hogy a Be. 587. §. (3) bekezdésében utalt vádlotti nyilatkozat mikor milyen formában ki által és ki felé teendő meg. Enélkül a jogszabályhely nem a hozzá fűzött indokolásban megjelenő jogalkotói célt: a terhelti érdekének védelmét szolgálja, hanem a terhelt érdekében törvényi kötelezettség alapján eljáró védő jogait korlátozza, egyben a terhelt érdekében ellentétes bírói döntésekre ad lehetőséget. A Be. 587. § (3) bekezdésével elérni kívánt cél a terheltől elkülönült önálló védői eljárási pozíció évszázados alapjainak áttörése, így az alaptörvény megsértése nélkül természetesen megoldható azzal, ha a vádlott javára más által bejelentett fellebbezés visszavonása esetén a vádlottnak nyilatkozattételét az annak megtételére vonatkozó szabályok pontos körülírásával írta elő, de az elérni kívánt célt a büntetőeljárás szellemével egyeztetve, ezen belül a védői jogok önálló voltának áttörése nélkül aggálytalanul tudná elérni akkor is, ha a törvény a terheltnek jogot biztosítana arra, hogy a bíróság erre irányuló felhívásától az 582. § (3) bekezdésben meghatározott határidőn belül megtett nyilatkozatával a korábban érdekében más által bejelentett fellebbezést sajátjaként fenntarthatja.

A Be. 587. § (3) bekezdésének második fordulata pedig, amely szerint „*Ez a rendelkezés nem vonatkozik az ügyész fellebbezésére.*” a fegyverek egyenlőségének elve alapján eleve aggályosan látható el teljes körű meggyőző indokolással. Indokolatlan az, hogy ha az ügyész jogorvoslati nyilatkozatával önállóan rendelkezik, akkor a védő e joga milyen jogi indokkal kerül korlátozás alá – különös tekintettel arra, hogy míg a védő az Üttv. 40. § (2) bekezdése alapján minden nyilatkozatát eleve a vádlott érdekében köteles megtenni, addig az ügyész ilyen kötelezettség értelemszerűen nem terheli, azaz míg a védő esetében törvényen alapuló feltevés, hogy jognyilatkozatát, adott esetben a fellebbezését visszavonó jognyilatkozatát a terhelt érdekében teszi meg, sőt a Be. 42. § (4) bekezdés c) pontja alapján törvényen alapuló feltevés, hogy a védő a fellebbezés visszavonásáról a vádlottat tájékoztatja, addig az ügyész esetében ilyen feltevésnek alapja nincs. Az pedig, hogy a bírói gyakorlatban a Be. e rendelkezése – a törvény indokolásával ellentétben – nem csak a vádlott érdekeinek védelmére alkalmasak, hanem a vádlott érdekeinek súlyos sérelmére is, jelen ügyben hozott, alább rögzített másodfokú döntés példázza.

Megítélésen szerint nem hogy nem lehet tisztességes eljárás garanciája, de kifejezetten tisztességtelen eljárásokra adhat alapot olyan jogszabály, amely alapján a védő esetleges mulasztására hivatkozva a terhelt joga súlyosan csorbítható – ahogyan arra a támadott másodfokú eljárásban sor került – olyan körben, amelyre egyebekben a jogszabály még csak a terhelt figyelmeztetését sem írja elő. A Be. 587. § (3) bekezdés alkalmazásában ez különösen feltűnő, hiszen – ahogy arra a Be. 587. § (3) bekezdéshez fűzött indokolás is utal – a jogalkotó ezzel éppen a tisztességes eljárást, ezen keresztül a terhelt érdekét a védő érdekével ellentétesen tevékenykedő védővel szemben kívánja védeni, ehhez képest a jogszabályhely jelen megfogalmazásában lehetőséget ad arra, hogy éppen a terhelt érdekében, sőt a terhelt kérései szerint tevékenykedő védőnek egy pusztán technikai mulasztása a terheltre nézve súlyos és elháríthatatlan következménnyel járjon. A jogszabályhely jelen megfogalmazásban tehát éppen az elérni kívánt jogalkotói cél ellenében működik, jelen megfogalmazásában a tisztességes eljárás garanciájaként működésre alkalmatlan, sőt a tisztességtelen eljárások vizsgálatának szükségességét tágtja.

Azzal, hogy a Be. 587. § (3) bekezdése a jogalkotó – törvényindokolásban is pontosan kifejezett – akaratával ellentétes célú alkalmazására is lehetőséget ad úgy, hogy a fellebbező védő nyilatkozata ellenére nyitva hagyja a lehetőséget arra, hogy a másodfokú bíróság a terhelt számára lényegesen kedvezőtlen döntés a súlyosítási tilalomba ütközés jogellenesnek jelenleg nem ütköző áttörésével meghozhasson, a jogszabályhely jelen megfogalmazásában kifejezetten a tisztességes eljárás garanciáit erősítendő jogalkotói akaratával szemben alkalmazható és ezzel a terhelt számára kétség kívül megállapítható súlyos hátrányt is okozó tisztességtelen eljárás lehetőségét tágtja. Ezzel a jogszabályhely jelen megfogalmazásával az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe ütközik.

A fentiek alapján rögzíthető, hogy a Be. 587. § (3) bekezdése a terhelt érdekében törvényi kötelezettség alapján eljáró védő jogainak korlátozásával és azzal, hogy az abban utalt elvárás teljesítésének módjára és teljesítésének elmulasztásának következményeire semmilyen iránymutatást nem tartalmaz, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését, azon belül a tisztességes eljáráshoz való jogot sérti, a védői jogok korlátozása tekintetében az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdésébe is ütközik.

A sérelmezett bírói döntés Alaptörvény-ellenességének indokai:

A tisztességes eljáráshoz való jog lényegéről kialakított álláspontját az Alkotmánybíróság elvi jelentőséggel először a 6/1998. (III. 11.) AB határozatában foglalta össze. A tisztességes eljárás (*fair trial*) az Alkotmánybíróság ezen döntésében kimunkált alkotmányos mérce szerint „olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes.” [6/1998. (III. 11.) AB határozat, ABH 1998, 91, 95., 8/2015. (IV. 17.) AB határozat]. Önmagában tehát az, ha az eljáró bíróság az eljárási szabályt formálisan betartja, a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét nem zárja ki. Nincs olyan szükségesség ugyanis, amely miatt a tárgyalás tisztességes voltát arányosan ugyan, de korlátozni lehetne; hanem a tisztességes tárgyalás fogalmán belül alakítandó ki olyan ismérvszám, amely annak tartalmát adja, s csak ezen belül értékelhető bizonyos korlátozások szükséges és arányos volta.” [6/1998. (III. 11.) AB határozat, ABH 1998, 91, 99., 8/2015. (IV. 17.) AB határozat]

Az Alkotmánybíróság értelmezésében a tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik a hatékony bírói jogvédelem követelménye, a tisztességes eljárás követelménye tehát magában

foglalja a hatékony bírói jogvédelem igényét is. A tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerét kielégítő hatékony bírói jogvédelem pedig attól függ, hogy az eljárási szabályok értelmében a bíróság mit vizsgálhat. {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [24]; 8/2011. (II. 18.) AB határozat, ABH 2011, 49, 80–81.} 8/2015. (IV. 17.) AB határozat). Ennek tükrében rögzítendő, hogy az eljáró bíróság nincs elzárva attól, hogy abban az esetben, ha az eljárásban adat merül fel arra, hogy a vádlott az érdekében korábban a védő által benyújtott fellebbezés visszavonását kívánja, a bíróság – éppen abból kiindulva, hogy a Be. 587. § (3) bekezdése a törvényhez fűzött indokolás szerint is a vádlott érdekét védi – a vádlott nyilatkozatát e körben beszerezze. A tisztességes eljárás követelménye és a törvényhelyhez fűzött miniszteri indokolás alapján a Be. 587. § (3) bekezdésének alkalmazása során az eljárás gyors lefolytatásához fűződő valamiféle érdek, vagy bármely más érdek, a vádlott érdekeinek védelme elé nem helyezhető, ezzel ellentétes eljárás a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét eredményezi.

A Be. 587. § (3) bekezdésének rendelkezése az ahhoz fűzött miniszteri indokolás szerint „a terhelti érdeket védi”. Egészen bizonyosan a tisztességtelen eljárás tilalmába ütközik tehát az, ha az eljáró bíróság e rendelkezést a terhelt kifejezett hátrányára alkalmazza úgy, hogy a terhelt érdekében eljáró védő által bejelentett, így a másodfokú bíróság eljárását egyáltalán lehetővé tévő jognyilatkozatot formai okból hatálytalannak tekinti, ennek alapján a terhelt – vagy akár a védő – bármilyen, a jogorvoslati jognyilatkozat hatályát érintő értesítés, közlés vagy tájékoztatás nélkül a másodfokú eljárást lefolytatja és a súlyosítási tilalomba ütközés hibáját formálisan elkerülve, tehát jogorvoslatlaltal nem támadhatóan a terheltre nézve a korábbinál lényegesen kedvezőtlenebb döntést hoz. Jelen esetben rögzíthető, hogy a védő a fellebbezést visszavonó nyilatkozatát a terhelt hozzájárulásával, sőt a terhelt kérésére tette meg – még akkor is, ha e körülmény vizsgálatát, akár a terhelt nyilatkoztatásával a másodfokú bíróság nem végezte el.

Itt jelzem azt is, hogy a másodfokú bíróságnak a terhelt részére megküldött 27.Bf.7835/2021/4. számú értesítése és az ahhoz kapcsolt tájékoztató a Be. 587. § (3) bekezdésre utalást nem tartalmaz.

A másodfokú bíróság akkor járt volna el a Be. 587. § (3) bekezdésének jogalkotói akarata szerint a terhelt védelme érdekében és az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének megfelelő módon, ha a védő fellebbezés visszavonását közlő, de melléklet nélkül benyújtott jognyilatkozatának ismeretében akár intézkedik arra, hogy a terhelt szükséges – és utóbb kiderült, technikai okból csatolásra nem került – nyilatkozatát beszerezze, vagy akár az ügyet a védelmi jogorvoslati nyilatkozat tisztázása érdekében nyilvános ülésre tűzi, amelyre a vádlottat és a védőt idézi.

Az, hogy a másodfokú bíróság nem így járt el, cleve a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét eredményezhetné, de érdemi hátránnyal nem járt volna, ha a másodfokú bíróság érdemi döntésében az elsőfokú ítéletet helyben hagyja.

Azaz azonban, hogy a másodfokú bíróság a Be. 587. § (3) bekezdésének rendelkezését a jogalkotó – törvényindokolásban is pontosan kifejezett – akaratával ellentétes céllal nemhogy a terhelt érdeke védelmében, de kifejezetten kárára alkalmazta azért, hogy számára lényegesen kedvezőtlenebb döntését a súlyosítási tilalomba ütközés jogellenesnek jelenleg nem ütköző áttörésével meghozhassa, éppen a tisztességes eljárás garanciáit erősítendő jogalkotói akarral szemben járt el és ezzel a terhelt számára kétség kívül megállapítható súlyos hátrányt

is okozott, a tisztességes eljárás követelményeit megsértett, így a másodfokú bíróság döntése az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe ütközik.

Annak vizsgálata során, hogy a másodfokú bíróság eljárásában a tisztességes eljáráshoz való jog követelményei érvényesültek-e, jelentősége lehet a súlyosítási tilalomba a hatályos szabályok alapján ugyan nem ütköző, de a terhelt számára nyilvánvalóan kedvezőtlenebb döntés meghozatala indokainak is. A másodfokú bíróság ítéletében rögzítette, hogy „A bíróság a szabadságvesztés végrehajtását felfüggesztette, ebben is már értékelte az elkövető kedvező személyi körülményeit, döntött akként, hogy alaposan feltehető, miszerint a büntetés célja annak végrehajtása nélkül is elérhető, így a vádlott vonatkozásában a személyében rejlő kedvező körülmények, így a hiuntetlen előélet már messzemenően értékelést nyert.” és másodfokú bíróság erre hivatkozással, mintegy a végrehajtás felfüggesztésében megjelenő kedvezmény ellentételezéseként mellőzte a vádlott bírói mentesítését.

A mentesítés célja a törvény szerint nem más, mint a büntetett előlethez fűződő hátrányos jogkövetkezmények érvényesülésének időbeni korlátozása. Beállít követően a rehabilitált személy nem tartozik számot adni azon elítéléséről, amelyre nézve mentesítésben részesült. A törvényi mentesítés jelöli ki a hátrányos jogkövetkezmények érvényesülésének végső pontját. Ehhez képest a bírói mentesítés mindkét típusa kedvezményt jelent, mivel a törvényi mentesítési idő elteltét megelőzően lehetővé teszik ezen időtartam lerövidítését, sőt akár kiiktatását. (8/2015. (IV. 17.) AB határozat). Ennek alapján természetesen nem lehet kérdés, hogy az előzetes mentesítésre vonatkozó rendelkezés mellőzése a vádlott számára lényegesen kedvezőtlenebb, azaz súlyosabb joghátrányt jelent. A másodfokú bíróságnak az enyhítő körülményeknek a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése körében értékelése kapcsán rögzített érvelése tévcs, az az Alkotmánybíróság gyakorlatával is ellentétes. A szabadságvesztés végrehajtása felfüggesztésének tényével szemben az előzetes mentesítés kérdése nem állítható, ugyanis annak a kedvezménynek az ellentételezése, hogy az elkövetőnek nem kell büntetését büntetés-végrehajtási intézetben letöltenie, nem a mentesítés tényének mellőzésével történhet meg, hanem a kedvezmény ellentételezéseként a bíróság legalább a kiszabott szankció tartamát elérő, de azt akár jóval meghaladó tartamban próbaidőt állapít meg. (8/2015. (IV. 17.) AB határozat). ez jelen esetben is így történt, így a másodfokú bíróság e körben kifejtett álláspontja eleve jogszabálysértő.

Figyelemmel arra, hogy azt, hogy a büntetőeljárásban a tisztességes eljárás követelményei teljesülnek-e vagy sem, a teljes eljárás tükrében kell vizsgálni, szükségesnek tartom rögzíteni a következőket is:

A büntetőeljárásban a terhelt személyes meghallgatása kell, hogy főszabály legyen. Ettől az elvtől való bármely eltérésnek kivételesnek kell lennie, és megszorító értelmezés alá kell csnie. Döntéseiben az Európai Emberi Jogi Bíróság is következetes abban (Fejde v Sweden, Judgment of 29 October 1991, no. 12631/87, § , Ekbatani v Sweden, Judgment of 26 May 1988, no. 10563/83, § 25; Helmers v Sweden, Judgment of 29 October 1991, no. 11826/85, § 31–32; Kremzow v Austria, Judgment of 21 September 1993, no. 12350/86, § 58–59; Belziuk v Poland, Judgment of 25 March 1998, no. 45/1997/829/1035, § 38–40.), hogy ugyan a büntetőjogi szférában is előfordulhatnak ugyan olyan ügyek, amelyek természete nem igényel szóbeli tárgyalást, azonban ezekben az esetekben a lehetséges büntetőjogi következmények nem járhatnak jelentős stigmával. A Be. 599. §. rendelkezései ennek tükrében és az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének szellemében kerültek megállapításra már törvényi szabályozási formájában is az alaptörvény-ellenesség határeseteként, de még elfogadható megoldásként. Ehhez képest a veszélyhelyzet megszűnésével összefüggő

átmeneti szabályokról és a járványügyi készütségről szóló 2020. évi LVIII. törvény 211. § (1) és (2) bekezdései – amelyekre alapítva a másodfokú bíróság tanácsülésein járt el – ezen elveket már oly mértékben hághatják át, hogy annak alaptörvény-ellenessége önnagukban felvethető.

A 2020. évi LVIII. törvény 211. § (1) és (2) bekezdései azonban a másodfokú bíróság eljárása tisztességes eljárás követelménye szerinti vizsgálatában egyéb szempontból is relevánsak.

Jelen esetben a másodfokú bíróság a Be. 592. § (2) bekezdés a.) pontját érintő olyan döntést hozott, amelyet alapesetben a Be. 599. § (1) bekezdése alapján csak nyilvános ülésen lehet meghozni. 2020. évi LVIII. törvény 211. § (1) bekezdése azonban külön utal arra, hogy erre csak akkor van lehetőség, ha „*az elbíráláshoz szükséges adatok a fellebbezéssel érintettek írásbeli nyilatkozata alapján beszerezhetők*,” és „*az ehhez szükséges intézkedéseket a tanács elnöke teszi meg*.” Amennyiben az állapítható meg, hogy a másodfokú eljárásban a terheltnek a védői fellebbezés visszavonásával kapcsolatos nyilatkozata beszerezhető lett volna, az eljárás tisztességtelensége ezért, amennyiben pedig az állapítható meg, hogy a terhelt nyilatkozata nem volt beszerezhető, az eljárás tisztességtelensége azért állapítható meg, mert a tanácsülés feltételei nem álltak fent.

A fentiek alapján rögzíthető, hogy a Fővárosi Törvényszék másodfokú eljárása és az abban hozott 27.Bf.7835/2021/7. számú érdemi az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését, azon belül a tisztességes eljáráshoz való jogot sérti, a védői jogok korlátozása tekintetében az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdésébe is ütközik.

Kérelem a jogszabály, jogszabályi rendelkezés megsemmisítésére:

Kérem, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény 587. § (3) bekezdése alaptörvény-ellenes és azt teljes egészében semmisítse meg.

Kérelem a bírói döntés megsemmisítésére:

Kérem, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy a Fővárosi Törvényszék 27.Bf.7835/2021/7. számú döntése alaptörvény-ellenes és azt semmisítse meg.

Nyilatkozat az alkotmányjogi panasz benyújtásának határidejéről:

A Fővárosi Törvényszék 27.Bf.7835/2021/7. számú döntését 2021. november 4. napján hozta. Az ítélet a védő számára 2021. december 8. napján az elektronikus kapcsolattartás szabályai szerint került kézbesítésre, a vádlott részére történt postai kézbesítés pontos napja már nem megállapítható, de az alkotmányjogi panasz benyújtásakor az Abtv. 30. §. (1) bekezdésében rögzített határidő a támadott döntés keltétől számítva sem járt még le.

Nyilatkozat jogorvoslatról:

A másodfokú bíróság jogerős döntésével szemben rendes jogorvoslatnak nincs helye.

Az ügyben felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt nincs, perújítás vagy jogorvoslat a törvényesség érdekében kezdeményezésére nem került sor.

Nyilatkozat személyes adatokról:

Az alkotmányjogi panasz nyilvánosságra hozatalához hozzájárulok, személyes adataim nyilvánosságra hozatalához nem járulok hozzá.

Mellékletek:

1. A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 11.B.XXII.2062/2017/159. számú döntése;
2. A Fővárosi Törvényszék 27.Bf.7835/2021/4. számú értesítő végzése és az ahhoz csatolt tájékoztató;
3. A Fővárosi Törvényszék 27.Bf.7835/2021/7. számú döntése;
4. Ügyvédi meghatalmazás

Budapest, 2021. december 16.

Indítványozó meghatalmazott

Fülöp Tamás Ügyvédi Iroda